

מסורת הש"ס

(א) תוספתא דתמורה פ"ג,
(ב) [בתוספתא איתא
לתקנותי הר"ז וז' לנאמי ועי'
בתוספות דחולין מא': ד"ה
[יהא], (ג) [שייך עוד לדף
(ה:), (ד) [בס"י איתא ודלא
כברא והיינו דלא כשנויא
דברא דלעיל,

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה והא מפני וכו' ולא מניח אחרת הוא ממשמע לנדקה או להפקר הס"י: (צ) ד"ה דבריו קיימין והוא: (ג) ד"ה אלא [לימא] רבנא וכו' כדמתרין לעיל אלא כר' יהודה:

גליון הש"ס

נמ' אם היה מחויב דבריו
קיימין. עי' חולין מא ע"ב
תד"ה והא לא:

פירוש הרא"ש

[illegible]

השוחט לשם חטאת ודאי שחטתו כשרה ואין צורך להשחיתו. ואם חטאתו כשרה ואין צורך להשחיתו. ואם חטאתו כשרה ואין צורך להשחיתו.

בנדבה ולא נתכוין לאסור
לנו לאסור כאילו אמר חט
ואציי אליבא דרבנן: עד כ

רעז"י

אדם מוגרש את חשם קצירו. דלי תכב הרי את מותרת לכל אדם
קאמר דאשמו דלעמא איניש דעלמא אינו מגרש ומוכחא מילתא
אבל צעלמא. דלי אפטר למימר הכו צעין דים
דלי הוא לא משמע כלום דצעין דים

צענין ידים מוכיחות והלא היינו טעמא
 דהאי לא אמר כלשון קרבן לא מיתסר
 דדלמא הרי הוא הפקר קאמר
 דמוכיחות הוא להפקר או לזדקה: והא
מפני שזא יד לקרבן קאמר. דאסור
 דבקרבן ולא מניח אמרת ^(א). לזדקה או
 להלפקר הוא משמע: **אבל אמר הרי**
הוא. ולא אמר עלי שניהם אסורין
 דכיון דלא אמר עלי אלא הוא משמע
 דהציבו נמי אסור דה"ק הרי הוא
 כהקדש מה הקדש אסור אף אורו דבר
 נמי אסור: **אע"ג דהוא מחויב חטאת**
והשם לאו כלום הוא. דלא אמר עלי.
מחויב. חטאת לא אשם: **דבריו**
קיימין. ^(ב) חטאת דלמר חטאתי אבל
 לא היה מחויב חטאת אינו כלום
 והאילו ולא אמר עלי שם אמר הרי זו
 עלי חטאת אע"ג דלא היה מחויב
 א והאילו ואמר עלי דבריו קיימין: הא
מני. הא בריתא דלמרה לא אמר ולא
 כלום: **רבי יהודה היא**. דלמר צענין
 ידים מוכיחות. ואנא דלמר כרצון
 דלמרה לא צענין ידים מוכיחות: והא
דאמר אנא **אנא דלמרי אפי' לרי יהודה**.
 דלא צעי ידים מוכיחות אלא גבי גט
 אבל צעלמא לא והכי קאמר הכא ר'

היהודים היו: חנה [נימא] רבא דחמר דר' יהודה. דמין דכתיב לה
 טעמא טעמא אליבא דר' יהודה לימא נמי דרבא לא מתרן טעמא
 אהליבא דרבנן בדמתרן לעיל (א) אקמר דיחידאה היא: לא נטולם
 רבא אפילו נרבנן. דקדאמרינן ע"כ לא אקמרי רבנן כו' דרואי רבנן
 סבירא להו צעמא דידים שזנ"י מוכיחות לא הוויין דידים כרבא:
 ים

[illegible][illegible]

מה כחשקת אלא נדנה הלך לא אמר כלום: הרי זו חמאית. אט מחזיק חשקת דבריו
: הא מני ר' יהודה היא. דלמר לא הוין ידים: לימא רבא דאמר ברבי יהודה. מי ה
לא קאמרי רבנן התם אלא משום דאין אדם מגרש אשת חבירו. כלן משמע דמוסיף
לימא רבא דאמר בר' יהודה. דס"ד ל

כל כנויי פרק ראשון נדרים

הרי את מותרת לכל אדם
אניו מגרש ומוכחא מילתא
למימר הכי צעין דים
לא משמע כלום דצעין דים

ומש"ה אמר"י מה נזירות בהפלה דהיינו אך הפלה דקאמר"י אך
ידות נזירות בהפלה ולאו מאך הפל"ה גופה קאמר"י דאי הכי קרא לז"ל
וכי תיסק אלעתין דעדיפי ידות נזירות מנזירות גופיה אל"ה הפלה
אחריתי קאמר"י דשייכא בידות והיינו שיהו הידות מופלאים ומפורשים.

ומיהו נרצבן דפנינו החסם עליה דל
טרפון ואמרי דבמירות לא בעיא
הפלהא ליבא הקיסא אלא הפלהא גופא
דכתיבא צמירות לידות בלחור אחיא
דבעי הפלהא ובי מקש משום דר
טרפון נקט ליה דאע"ג דלדידיה
הפלהא צידות לא כתיבא אחיא
מהקיסא: ^א ורבא אמר לך כו' ע"כ לא
קאמרי רבנן לא בעינן ידים מוכיחות
אלא גבי גט דאין אדם מגרש אשת
חבירו. הרשב"א ז"ל שבש לשון זה
ואמר דלא דייק דרבא לא קאמר
דלא ליעבו רבנן ידים מוכיחות אלא
לקסברי דהנן רבנן ידים בגט מוכיחות
יניהו משום דאין אדם מגרש אשת
חבירו. ולי אחי שפיר דודאי הידים
בעמנן אינן מוכיחות לפי שהלשון אינו
מוכיח סיהא הוא מגרשה אלא שהענין
מוכיח מצד עצמו שהוא מגרשה משום
דאין אדם מגרש אשת חבירו ולפיכך
אע"פ שהלשון אינו מוכיח מהני ואין
לשבש הספרים. ומדאמרינן הכא טעמא
דאין אדם מגרש אשת חבירו משמע
דפלוגתא דר"י רבנן צמיתא הוא
דר' יהודה בעי מינאי ורבנן לא
בעו וקשיא דבפ' המגרש (גיטין פה):
משמע דפלוגתאיהו אי בעי ודין אלו לא

לרצו' יהודה בעי' ודין' דמי' נח' חמיו' ישי' להדי' ולאו' קשיא' היא' ששמי' סוגיות' דבתרת' פליגי' והוא' מפרשין' טעמא' לזינת' טעמא' דפלוגמיה' בודין'. ואיכא' דר' יעודה' במינא' קי"ל' כרבנן' דלא' ביה' כרבים' ואע"י' דקי"ל' כרבא' דים' היא' אמרינן' בסוגיין' דאפילו' לרבא' בגט' המגרש' איבעי' לן' אי' בעי' ודין' או' לא' בודין' ממאי' דמסתבר' במינא'. ואיכא' דים' שאין' מוכיחות' הויין' דים' ו' ואנן' ביצירי' אללא' משום' דדים' שאין' מוכיחות' עלי' וכו' טעמא' דאמר' עלי' הוא' דאסור' מר' דבלא' עלי' אפילו' יד' שאינו' מוכיח' ומקשינן' והא' מפני' שהוא' יד' לקרבן' כיון' לומר' הרי' הוא' קרבן' ואפי"ה' דוקא' ימים' אסורין'. משום' דכיון' שאין' מוכיחות' פ"ה' שהוא' מחויב' הטעם' ואשם' לא' אמר' טעם' הרי' זו' חטאתי' קאמר' ואלא' לימא' מי' ממאי' דאמר' דרבא' אפי' לרבנן':

אמר ע"י הוא דאמרו ודבריו מותר. ולא חלף אלף
וידוע דכ"י הוא עיקר הקלס קאלמר. והא מופי ש
הוא חלף אלף הוא נקל לשיע: וכן הו' השאת ור'
מאוס דלון וקלמא וכל דנכח וכלן י' מאמר ממואל
חולין היו ואל על גב דאמרין לקמן ככר לפניו ו'
כר היומר קלמן וטמיון וכל קכרין אלף הוא
לדיקום שקין ממומול וכל היינ דכ"י היון דל'
רנכן: אמר דר רבא ה"נ אמא דאמרי אפי' לרבי:
שמנדרה בלא גט וטמיוניה מננה י'ועי מחור' ממ'

ר"ז

ולאה דהיינו הך הפלאה דקאמרי' אף
הפלא' גופה קאמרי' דאי הכי קרא ל"ל
ת מזירות ממזירות גופיה אלא הפלאה

עין משפט
נר מצוה

בא א מיי פיי'ד מהל'
מעשה הקרצנות הל'
ח סמג עשין קפו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] רש"י ד"ה דכריו
 קיימין הוא דאמר חטאמי
 וכו' הוילי ואמר עלי דכריו
 קיימין. נ"ב עי' שו"ת
 הרמ"ע מפאנו סי' כ"ו
 שאל על זה שהוא נגד
 המהשנה דמגלה פ"א
 בשקלים וחולין ה ע"ב
 לחין חטא מידר ויידב:

תוספות

[illegible]